

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 12

สายชลนั่งอยู่ใต้เงาไม้ใหญ่ซึ่งขึ้นอยู่อย่างโดดเด่นในท่ามกลางแสงแดดและท้องทุ่งกว้างขวาง รถแทรกเตอร์กำลังทำงานอยู่ไกลออกไป ได้ยินเสียงเครื่องยนต์คำรามกระหึ่มเป็นระยะ

สายชลมีสีหน้าหงอยเหงา มอง “พี่ชาย” ก็เห็นว่ากำลังสั่งงานอย่างแข็งขัน ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเปื่อยหน่าย ผิดกับเธอซึ่งกังวลอยู่ไม่วายว่าจะมีชีวิตอยู่ที่นี้ ในสภาพจิตใจสับสนระคนเงิบเหงาเช่นนี้ไปได้อีกนานเท่าไร

เธอเห็นรถสองคันวิ่งตามกันมาตามถนนที่ตัดผ่านเข้ามาอย่างช้าๆ รถคันหน้าเป็นรถปิกอัพที่ถูกใช้งานอยู่ในไร่ ส่วนคันหลังเป็นรถยนต์ขนาดใหญ่ เธอไม่เคยเห็นมาก่อน

เธอลุกขึ้นยืนมอง จนกระทั่งรถทั้งสองจอดลงในระยะใกล้ ร่างสูงบึกบึนของยอดแก้วลงจากรถคันหน้าแล้วยืนอยู่ตรงนั้น ในขณะที่ชายหญิงหลายคนกรูกันลงจากรถคันหลัง

สายชลเห็นปลัดเทวัญยกมือโบกให้ก่อนจะนำกลุ่มเดินตามกันมา เธอเห็นผู้ชายและผู้หญิงอีกห้าคน แต่งกายทะมัดทะแมงด้วยรูปแบบและสีสรรที่ไม่ใช่อายที่เราจะเห็นได้ในชีวิตประจำวันที่นี่ ระยะทางแสงแดดและความลนตาทำให้ไม่รู้ว่าใครเป็นใคร สายชลเพียงแต่มองอยู่ที่ปลัดเทวัญผู้ซึ่งส่งยิ้มกว้างและเสียงทักทายมาก่อนแต่ไกล

“สวัสดีครับ คุณสายชล”

“สวัสดีค่ะ” เธอทักตอบ รอยยิ้มจางลงในทันทีที่สะดุดสายตาเข้ากับใบหน้าที่เคยคุ้นของชายหนุ่มที่เดินตามมาถึงพอดี

“เขา” ยิ้มให้อย่างแจ่มใสสนิทสนม

“สวัสดีค่ะ สายชล”

“สวัสดี” เธอตอบขีมิๆ ถามอย่างหมางเมิน

“คุณมาที่นี่ได้อย่างไร”

“เรามาเที่ยวกันค่ะ” ฝ่ายนั้นยิ้มประจบประแจง “มาตั้งแต่เมื่อวาน พบนายอำเภอ ผมรู้ว่าบ้านคุณอยู่ที่นี้ก็เลยถาม...” คนพูดเจือหัวเราะอย่างพึงพอใจ “ไม่ยักรู้ว่าคุณกว้างขวางขนาดนี้ นายอำเภอรู้จักคุณดี เขาวานให้คุณปลัดพาผมมา”

“เพียงแคร์ู้จักนายอำเภอ ไม่ได้แปลว่าฉันกว้างขวาง” เสียงคำบบอกอารมณ์พาล

ชายหนุ่มผู้นั้นยิ้มประจบ จับได้ถึงความขัดเคือง ตัดพ้อแงงอนซึ่งเขามีเหตุผลสมควรที่จะมี

ปลัดเทวัญมองคนทั้งสองพูดจากันอยู่อย่างแปลกใจ

“คุณเป็นเพื่อนกันไม่ใช่หรือครับ”

“ครับ ไซ้” ชายหนุ่มรีบตอบ ทำสายตาระริกส่งยิ้มให้เธอ “เป็นเพื่อนที่สนิทกันมาก... ไซ้ใหม่จะชล”

“ค่ะ” เสียงตอบรับแฝงกังวลขึ้น ทว่าอีกฝ่ายกลับมีสีหน้าระรื่น

“นี่เพื่อนๆ ของผม คุณรู้จักนายสิตแล้วนี่”

เขาหันไปหากกลุ่มเพื่อน ซึ่งหันมองไปรอบๆ พลังคุยกันอย่างชีนบาน คนเหล่านั้นพากันหยุดรอคอยการแนะนำ

“นี่รัชดา แฟนนายสิต แล้วนี่คุณวิบูลย์กับคุณพรรณวดี”

“สวัสดีค่ะ” สายชลยกมือไหว้

“นี่คือสายชลยังไงล่ะครับ”

น้ำเสียงแนะนำคล้ายกับว่าพวกเขาพูดถึงเธอมาก่อนแล้ว ได้ยินเสียงถาม

“อ้อ...เนี่ยเธอ...” แล้วตามด้วยเสียงหัวเราะ

“น่ารักดีออกนี่...”

คำพูดคล้ายกับจะมีคำต่อท้ายว่า “ไม่น่า...”

สายชลเดาข้อความต่อท้ายว่า *ไม่น่า... ที่เขาจะทิ้งเธอ*

“ผมพูดถึงชลบ่อย...” ชายหนุ่มอธิบาย ทำสายตาลึกซึ้งส่งให้ “พูดถึงมาตลอดทางเลยละ ผมคิดถึงชลมากจริงๆ”

เธอกลับทำสีหน้าเย็นชา

เชษฐเดินทางเข้ามาหา ปลัดเทวัญทักว่า “สวัสดีครับคุณเชษฐ” พร้อมกับที่ยกมือไหว้

“สวัสดีครับ” เชษฐรับไว้ เดินมาหยุดยืนข้างสายชล

เธอบอกเขาว่า “เพื่อนจากกรุงเทพของคุณเองค่ะ พี่เชษฐ”

คนเหล่านั้นพากันยกมือไหว้ เชษฐรับไหว้ ในสีหน้าที่ยิ้มทักทาย กลับแฝงไว้ด้วยความระแวงแคลงใจ

“มาเที่ยวกันหรือครับ”

“ครับ” ชายหนุ่มตอบรับ

สีหน้าท่าทีของชายหนุ่มผู้นี้ทำให้เชษฐต้องมองซ้ำอย่างจับสังเกต ด้วยว่ามันแสดงความรู้สึกสนทนาคู่กันเดียวกับ “น้องสาว” จนออกจะเกินเหตุ “วิบูลย์... เพื่อนผมจะมาดูหาซื้อที่ดิน เขาคิดจะทำสถานพักผ่อนตากอากาศครับ”

“อ้อ... สนใจทางแถบไหนครับ”

“แถบชายเขาทางด้านโน้นครับ” ฝ่ายอ่อนเยาว์กว่าผายมือไปอีกทางหนึ่ง “ก็เลยถือโอกาสแวะมาเยี่ยมชล ไม่ได้พบกันนานแล้ว”

เสียงเรียก “ชล” ทอดอ่อนสนิทสนม คนฟังซ่อนความไม่พอใจไว้ งามอย่างใจดี

“แล้วพักกันที่ไหนครับ”

“ทิพย์ไฮเต็ลครับ ได้ยินว่าเป็นโรงแรมชั้นหนึ่งของที่นี่”

สายชลไม่แปลกใจ พวกเขาล้วนเป็นลูกหลานของบรรดาพ่อค้าและนักธุรกิจมั่งคั่ง จึงเลือกสรรแต่เพียงของ “ชั้นหนึ่ง”

เพราะอย่างนั้นมนตรีจึงไม่ได้คิดจะจริงจังกับเธอ

เขาคงคิดว่าเธอเหมาะจะเป็นเพียง “ของเล่น” ธรรมดาๆ จึงหันไปหาผู้หญิงอีกคนหนึ่ง ลูกสาวของผู้ใหญ่ในแวดวงการเมืองทั้งยังเป็นนักธุรกิจมั่งคั่ง ทำให้สายชลต้องกลับไร่สายสวาทด้วยหัวใจแตกสลายเมื่อหลายเดือนก่อน

“อ้อ นั่นก็ตามสบายนะ” เชษฐรับคำ หันมาพูดกับเธออย่างใจดี “ชลพาเพื่อนไปที่บ้านซี ตรงนี้ร้อนออก”

เธอหันไปถามมนตรี “คุณจะกลับเลยหรือว่าจะไปที่บ้านฉันคะ”

“ใช่ ก็ต้องไปบ้านชลซิจะ ไม่น่าถามเลย”

เธอตัดบททอดอ้อนของเขาด้วยการพูดเรียบๆ

“รถคุณแน่น ฉันจะนั่งอีกคันหนึ่ง”

“ผมไปด้วย” เขาเดินตามเธอติดๆ

“รถกระบะบุโรทั่ง คุณจะนั่งได้หรือ..!”

อีกฝ่ายยิ้มประจบ “ได้ซิ ถ้าคุณนั่งด้วย”

สายชลเดินนำมาถึงรถ “คนขับ” ซึ่งยืนรออยู่มีสีหน้าเรียบเฉยแต่ดวงตาคมประกายกล้าที่มองมาทำให้เธอรู้สึกหายใจไม่สะดวก

เธอพูดสั้นๆ “ไปบ้าน”

เธอเปิดประตูก้าวขึ้นนั่ง มนตรีตามขึ้นมาติดๆ และร่างเล็กๆ ก็ขยับให้ที่นั่งโดยเลื่อนตัวไปทางที่นั่งคนขับ

ชายร่างสูงทึบสีหน้าเคร่งขรึมก้าวขึ้นนั่งประจำที่ก่อนจะออกรถ นารถยนต์คันใหญ่หูลุ่เคลื่อนตามจากไป เชษฐมองตามสีหน้าของเขาเครียดขรึมลงในทันที...

“ไร่นีกว้างขวางจังเลยนะจะชล เนื้อที่ทั้งหมดเท่าไรนะ”

คนที่นั่งริมถาม รถแล่นนำหน้าอีกคันหนึ่งไม่เร็วนัก ถนนดินค่อนข้างเรียบ แต่ว่าคนนั่งยังไม่วายรู้สึกสะเทือน

“ประมาณสามพันไร่คะ รวมถึงธารน้ำ แล้วก็หุบเขาบางส่วนด้วย”

“โอ้โฮ มากขนาดนั้นเชียวนะ”

“เป็นที่ดินมรดกตกทอดกันมา แล้วก็ซื้อเพิ่มเติมจากชาวบ้านด้วย ใครขายก็ซื้อไว้ มันมาก แต่ไม่ได้ใช้ประโยชน์ทั้งหมด ยังมีที่ว่างถูกปล่อยให้รกร้างอยู่อีกมาก”

“น่าเสียดายนะ น่าจะพัฒนาให้ใช้ประโยชน์ได้ทั้งหมด”

“พี่เชษฐทำงานอยู่คนเดียวนี่คะ พี่สะใภ้และพี่สาวก็ช่วยบ้าง แต่งานทั้งหมดยังตกอยู่ที่พี่เชษฐ ไหนจะตรากตรำบุกงานเอง ไหนจะคอยตรวจดูคนงานที่กระจายกันเฝ้าสวนเฝ้าไร่อยู่ไกลๆ ออกไป เขาก็เลยจำเป็นที่จะต้องทิ้งที่ดินบางส่วนให้รกร้าง แต่ว่าตอนนี้เรามีโครงการที่จะขยายงานเพิ่มอีก ฉันรับปากจะช่วย”

“คุณนะหรือ...?” เสียงถามเจือหัวเราะขบขัน “คุณจะทำอะไร จะหันมาเป็นชาวไร่แล้วหรือ”

เธอหน้ามุ่มไม่ตอบ

“ใช่...อย่าดีกว่าน่า เสียดาย...”

“เสียดายอะไรคะ” เสียงถามออกจะห้วน

“ก็คนสวยอย่างนี้จะมาหมกตัวอยู่ในไร่ในป่า หนุ่มชาวกรุงก็พลาดโอกาส ผิดหวังกันเป็นแถวซิ”

สายชลกลับไม่รู้สึกรำคาญ

“อยู่ในไร่ในป่านี้แหละ สบายดี... ดีทั้งสุขภาพกายสุขภาพใจ”

“คุณนะ ใจดำ” ชายหนุ่มกลับตัดพ้อ “จู่ๆ ก็หนีมา จดหมายสักฉบับก็ไม่ยอมเขียนถึง”

“เราต่างก็ไม่เคยรำลាក់นอญแล้วนี่คะ”

น้ำเสียงอีกฝ่ายทอดอ้อน “เป็นเพราะไม่มีโอกาสนะสิ รุ้ไหมว่าผมเที่ยวตามหาคุณ ไม่อย่างนั้นจะรู้หรือว่าคุณกลับมาที่นี่ และที่ผมตามคุณวิบูลย์มาคราวนี้ก็ตั้งใจจะมาหาคุณโดยเฉพาะเลย”

“ไม่เชื่อ”

“จริง ๆ นะ งามเจ้าสิตดูซิ มันรู้ดีว่าผมรู้สึกอย่างไร”

“ไม่จำเป็นหรอกค่ะ”

ตัดบทเรียบๆ เพราะเธอและเขาไม่ได้คุยกันตามลำพัง ยังมีบุคคลที่สามนั่งตัวตรงอยู่ข้างๆ และซ้ำเป็นบุคคลซึ่งคงจะเป็นคนสุดท้ายที่สายชลอยากจะทำให้รับรู้เรื่องของเธอและมนตรี

รถแล่นผ่านบริเวณเพาะปลูกมาสู่บริเวณที่ถูกจำกัดเป็นที่สำหรับเลี้ยงสัตว์ มีรั้วไม้กันเขตไว้เป็นเนื้อที่กว้างขวาง ผุงวัวหลายร้อยตัวกระจายกันอยู่ เดินบ้าง หยุดยืนและเล็มหญ้าเคี้ยวเอื้องอ้อยอิงบังอย่างมีความสุข

“มีวัวอยู่สักกี่ตัวนะ” เสียงถาม

“ก็มีเท่าที่เห็น คุณคิดว่ามีกี่ตัว”

“สักร้อยหนึ่ง”

“ตอบใหม่อีกทีเถอะ” เสียงเธอรวนอย่างพาล

“พันหนึ่งเอ้า”

“นั่นก็มากไปค่ะ”

เขายิ้มอย่างยอมจำนน “ดูแลยากไหม”

“คนงานทำมานาน แล้วก็ีสัตวแพทย์มาดูแลเสมอ พี่เชษฐกุมอยู่อีกทีหนึ่ง เขาต้องทำงานทุกอย่าง เพราะอย่างนั้นถึงขอให้ฉันอยู่ช่วย”

“คุณคิดจะปักหลักที่นี่จริงๆ หรือ” เสียงถามอดอ้อน

“ที่นี่เป็นบ้านของฉันนี่คะ”

“ฉัน...ฉัน...” เขานำน้ำเสียงล้อเลียน “พบกันครั้งนี้มีแต่ฉัน... ชลของผมหายไปไหนแล้ว...”

รถเบรกกะทันหัน พร้อมกับที่คนโดยสารกระമാไปข้างหน้าอย่างแรง สายชลกลับถูก ‘คนขับ’ ยกแขนขึ้นกันไว้ ร่างส่วนนอกของเธอเบียดเข้าอย่างแรงกับแขนแข็งแรงซึ่งยกขึ้นกันเธอไม่ให้กระแทกกระຈ

เธอรู้สึกตกใจ จากนั้นก็หน้าร้อนวูบวาบ แต่ว่าอีกฝ่ายกลับวางสีหน้าเรียบเฉยราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ว๊ากลุ่มหนึ่งหลุดลอดออกมาจากรั้ว ลูกวัวตัวหนึ่งกำลังเยื้องย่างขึ้นมาบนถนน หากไม่หยุดเขาอาจจะชน หรือถ้าไม่ มันก็อาจเป็นอันตรายกับรถยนต์ที่วิ่งตามมาข้างหลัง

มนตรีตกใจ แต่ไม่ว้ายสังเกตเห็นก่อนแขนที่เบียดสนิทกับร่างของเพื่อนหญิง เขามองอย่างขุ่นเคือง เห็นฝ่ายนั้นลดแขนกลับไปเมื่อสายชลซึ่งมีสีหน้าตระหนกกลับตั้งหลักได้

หนุ่มสาวอาจได้เห็นเพียงสีหน้าเรียบเฉยของอีกฝ่าย

เขาเพิ่งจะสังเกตเห็นว่า “คนขับรถ” ผู้นี้มีสีหน้าแข็งกร้าวเย็นชา

ไม่มีคำขอโทษแม้สักคำ ราวกับอาการสัมผัสนั้นไม่ใช่สิ่งผิดปรกติอันใด ฝ่ายนั้นเพียงแต่กดแตรยาวๆ ไล่ รอจน “เจ้าถนน” เดินผ่านหน้ารถไปจึงเคลื่อนพาหนะต่อไปข้างหน้า

“หลุดออกมาได้ยังไงนะ” สายชลบ่นแก้แค้น มองหาคนดูแลซึ่งน่าจะอยู่ที่ใดที่หนึ่งใกล้ๆ

“ประเดี๋ยวผมจะกลับมาดู”

น้ำเสียงพูดชัดเจน ทั้งยังมีกังวานที่ทำให้หนุ่มสาวกรุงต้องมองซ้ำ

รถจอดที่ลานกว้างหน้าบ้าน มนตรีก้าวลงพร้อมกับสายชล เขามองตามรถกระบะที่แล่นเลยไปแล้วเลี้ยวกลับไปในทิศทางเดิม โดยหยุดหลักทางให้รถยนต์ที่แล่นตามมาให้เข้ามาก่อน พูดว่า

“คนงานคนนี่ของคุณช่างหน้าตายเหลือเกิน ยิ่งกับไม่มีความรู้สึก แต่ก็ดูเหี้ยมเกรียมเย็นชาชอบกล”

“เขาเคยเป็นทหารผ่านศึกมาก่อนค่ะ” สายชลพูดเรียบๆ

“เขาทำอย่างนั้นบ่อยๆ หรือ”

“อย่างไรหนะคะ”

“ก็...” มนตรีหยุดพูด แล้วก็ยกไหล่

พอนึกได้ เธอก็รู้สึกหน้าร้อนวูบ ป็นสีหน้าเคร่งขรึมกลมกลืน

“เขาเคยช่วยฉันไว้จากพวกลักพาคน”

“โอ้โฮ ถึงนั้นเชียว”

“แถวนี้มีอันตรายนะคะคุณমন บ้านป่าเมืองเถื่อน ใครช่วยตัวเองไม่ได้ก็ตาย ไม่ศิริไลซ์เหมือนในกรุงเทพ เพราะอย่างนั้นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ไม่มีสาระ พวกเราไม่ถือสากันหรอกค่ะ”

ปากพูดอย่างนั้น แต่หัวใจเธอกลับรู้สึกวูบวาบ

“เพิ่งจะได้เห็นคุณตาใจดีของชลวันนี้เอง”

มนตรีพูดอย่างสนใจ หลังจากที่ชายชราออกมาทักทายพูดคุยอยู่ครู่หนึ่งก็กลับเข้าห้อง สายชลเป็นคนไปพาตาออกมาเมื่อเข้าไปดูแล้วเห็นว่าตากำลังนั่งอยู่ว่างๆ

เธอไม่ตอบว่าอะไร คิดในใจว่า “คุณตา” เป็นคนบ้านนอกธรรมดาๆ คนหนึ่งเท่านั้นเอง ในขณะที่มนตรีคลุกคลีอยู่กับผู้หลัก

ผู้ใหญ่ที่มีอำนาจวาสนา แม้เมื่อยามแก่ชรา ‘คราบ’ อำนาจที่เคยห่อหุ้ม ก็ยังคงอยู่ เขาจะมาสนใจอะไรกับคุณตาของเธอ

“เขาเป็นเจ้าของที่นี่ใช่ไหม”

สายชลพยักหน้า “ใช่ ที่ทั้งหมดนี้เป็นของคุณตาคนเดียว”

“แล้วทายาทคือ ใคร ชลหรือ”

“คุณคิดว่าใครล่ะ” เสียงถามขุ่นใจ ไม่เข้าใจว่าเขาจะมาสนใจอะไรกับเรื่องนี้

ฝ่ายนั้นหัวเราะ “ไม่ยักรู้มาก่อนว่าชลร่ำรวย”

“ใครบอกว่าฉันรวย”

ฝ่ายนั้นยิ้มกว้าง ในยามสนิทสนมกันสายชลเคยเล่าถึงบ้านไร่ ในต่างจังหวัด เขารู้ว่าเธอมีตา พี่ชายและพี่สาว เขานึกตามก็เห็น แต่เพียงสภาพทิวทัศน์ของชนบท วิวสวยท้องไร่ท้องนา ไม่ได้คิดมาก่อนเลยว่ามันจะกว้างใหญ่ไพศาลถึงเพียงนี้ สภาพการทำงาน แม้จะไม่ทันสมัย แต่ก็ไม่ใช่ด้อยพัฒนาจนล้าหลัง มีการใช้เครื่องมือเครื่องจักรมากพอสมควร ปริมาณสัตว์เลี้ยงและพืชผลที่อวดตัวเอง ให้เห็นทำให้คาดเดาได้ว่า ในปีหนึ่งๆ ไร่สายสวาทคงจะมีรายได้ไม่ใช่ น้อยๆ

“ฉัน ฉันอยู่นั้น เลิกฉันสักทีได้ไหม”

คนถามทำหน้าเสียงล่อเลียน สีหน้าและสายตาทะเยอเย้า อารมณ์ เขาชื่นบานจนเธอรู้สึก แต่ก่อนแม้มนตรีจะเคยรักใคร่เอาอกเอาใจ แต่ก็มีบ่อยครั้งที่เขาอารมณ์เสีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเธอไม่ยอม คล้อยตามหรือทำบางอย่างที่ขัดอกขัดใจ

ในวันเวลาเหล่านั้นสายชลแทบจะต้องยอมเขาทุกอย่างเพื่อไม่ให้ เขาหงุดหงิดขัดเคือง

สายชลเฉย เธอเคยเรียกตัวเองว่า “ชล” อย่างสนิทสนม แต่ว่าในเวลาหลังจากที่ผ่านเหตุการณ์คับข้องขมขื่นใจมาแล้ว เธอจะ วางตนอย่างไรก็ได้

อัญชลีคุมขงโคให้นำเครื่องต้มและผลไม้มารับรองอาคันตุกะ สีหน้าเข้มขึ้นแจ่มใสจนสังเกตได้ เธอยิ้มให้ทุกคนพลางกล่าวเชิญชวน “เชิญนะคะ...ตามสบายค่ะ...” เธอถามสายชล อย่างอ่อนหวาน “ต้องการอะไรอีกหรือเปล่าจ๊ะ ชล”

“ไม่ต้องแล้วค่ะ พี่อัญ ขอบคุณมาก” สายชลตอบอย่างสุภาพ

“เย็นนี้จะให้พี่ทำอาหารเพิ่มหรือเปล่า”

ใจหนึ่งอยากจะขับไส แต่อีกใจหนึ่งก็อดอารมณ์ไม่ได้ สายชล มองหน้ามนตรีอย่างลึกลับ ชายหนุ่มรีบตอบว่า

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ประเดี๋ยวเราก็จะกลับกันแล้ว ขอบคุณ มากครับ”

“ถ้าต้องการอะไรก็บอกเลยนะคะ ไม่ต้องเกรงใจ” อัญชลีพูด อย่างอ่อนหวาน ก่อนจะเดินกลับไป

กิริยาท่าทางของพี่สะใภ้ทำให้สายชลอดรู้สึกเศร้าใจไม่ได้ เธอ รู้สึกสงสารพี่ชาย ผู้ซึ่งบอกเธอว่าความผิดพลาดที่สุดในชีวิตเขาก็คือ การเลือกผู้หญิงคนนี้เป็นภรรยา

มนตรีมองไปรอบๆ “ที่นี้หน้าสบายจริงๆ นะ มีน้ำเล้าชลถึง ไม่ยอมกลับกรุงเทพ”

บ้านกว้าง สะอาดสะอาด จัดแต่งง่ายๆ ด้วยเครื่องเรือนไม้ก็ขึ้น ที่ ทำจากวัสดุไม้ค่าซึ่งหาได้ในท้องถิ่น ตู้ โต๊ะ เก้าอี้ ทำจากไม้เนื้อดี ทั้ง มะค่า ชิงชันและไม้สัก แต่ละชิ้นมีขนาดใหญ่ หนาและหนัก และยังมี เครื่องอำนวยความสะดวกและประเทืองความสุขหลายชิ้น แม้ต้องใช้ เครื่องปั่นกระแสไฟฟ้า แต่ก็มีโทรทัศน์สีขนาดใหญ่ วิดีโอ เครื่องเล่นเทป วิทยูและอุปกรณ์เสียงอย่างดี ในครัวมีตู้เย็น เตาก๊าซ ตู้อบ และอุปกรณ์ ครัวทันสมัยอื่นๆ

สายชลไม่ตอบอีกตามเคย เจ็บขริมเฉยเมยจนอีกฝ่ายออกปาก

“เป็นยังไงจ๊ะ ชล ทำไมกลายเป็นคนพูดน้อย แต่ก่อนออกจะ ช่างคุย หัวเราะง่ายจะตายไป หรือว่าไม่ดีใจที่พบผม”

“คุณจะให้ฉันลุกขึ้นกระโดดโลดเต้นหรือยังไง” เธอถามรวนๆ

“ถ้าคุณทำอย่างนั้นนั่นแหละถึงจะคล้ายสายชลคนเดิม นะ... หน้าบึ้ง ซ้ำไม้อีกด้วย”

ในท่ามกลางกลุ่มเพื่อน เขาแอบจับมือเธอ บีบกระชับหนักแน่น

“ผมคิดถึงคุณมากๆ จริงๆ นะ” เขาอดอดอัน “ชลไม่คิดถึงผม บ้างเลยหรือ”

ไม่มีคำตอบ นอกจากสีหน้าเหมินเฉยและอาการแข็งขึ้นเมื่อถูกโอบ หลังไหลจับมือถือแขน

แต่ว่าใจเธอกลับอ่อนไหวไปแล้วอย่างมากมาย.....